

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9708 af 16/09/2021 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2021-80-0628

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2021-80-0628

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2021-80-0628

Weekendavisen får ikke kritik for manglende forelæggelse

I artikler bragt i januar 2021 omtalte Weekendavisen Den Hirschsprungske Samlings køb af et portræt som Danmarks hidtil dyreste maleri af en kvindelig kunstner, foranlediget af en pensioneret kunsthistorikers kritik af købet på Facebook. Den omtalte kunsthistoriker klagede til Pressenævnet blandt andet over, at han ikke var blevet hørt forud for offentliggørelsen af den ene artikel. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet lagde blandt andet vægt på, at artiklens omtale ikke kunne betragtes som værende skadelig, krænkende eller virke agtelsesforringede for kunsthistorikeren, og at oplysningerne taget fra hans Facebook-profil ikke var bragt ude af den kontekst, som de oprindeligt var skrevet.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklerne ”*Kitsch eller kunst*” og ”*Som en åben bog*”, som blev bragt af Weekendavisen henholdsvis den 15. januar 2021 og den 22. januar 2021 i den trykte udgave, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at han ikke er blevet hørt forud for offentliggørelsen, og at han ikke har fået spalteplads til svar på angreb.

1 Sagsfremstilling

Forud for offentliggørelsen

[Klager] skrev den 8. januar 2021 et offentlig opslag på sin Facebook-profil. Af opslaget fremgår følgende:

”Jeg har kommenteret den Hirschsprungske Samlings indkøb af Bertha Wegmanns portræt af Marie Triepcke med følgende kommentar: Kære [Museumsdirektør A] sagt i al stilfærdighed. Du skal ikke glæde dig over, at [Museumsdirektør B] og alle de andre udmærkede museumsdirektører, f.eks. [Museumsdirektør C] mener, at det er et fantastisk billede. Det er alt det, ordentlig kunst ikke skal være. Facilt malet, indsmigrende i sin karakteristik og en bevidstløs kvindefremstilling. Et stykke banal uvirkelig salonkunst fra tiden og absolut ikke et af Bertha Wegmanns bedste eller vigtigste billeder. Prøv at se det f.eks. i sammenhæng med noget, jeg sidder og arbejder med lige nu, et temmelig originalt billede af Edvard Weie, der var særligt tiltrukket af stærke kvinder, Ung pige ved et blomsterbord, malet i 1908. det er Elisabeth Neckelmann, yes, den Elisabeth Neckelmann, der sidder ved bordet i billedet, der er en fræk parodi på Zahrtmanns anden version af billedet af den døende dronning Sophie Amalie. Det er en hyldest til det levende og den kvindelige kunstner, der er en ligeværdig figur sat direkte overfor Dante, modsat den skønne Bertha Wegmanns elendige karikatur af den smukke frøken Triepcke, der kunne fortrylle enhver mand, og nu også en hær af kvindelige museumsdirektører. ”

De påklagede artikler

Weekendavisen bragte den 15. januar 2021 artiklen ”*Kitsch eller kunst*” af [Journalist A] i den trykte udgave i Kultur-sektionen, sektion 3, side 12. Artiklen har følgende underrubrik:

”Har den kønspolitiske dagsorden overtruffet kvalitetssansen på danske museer?”

Af artiklen fremgår følgende:

”Der var masser af applaus, da Danmarks hidtil dyreste maleri af en kvindelig kunstner kort før jul blev solgt for 3,1 millioner kroner på auktion hos Bruun Rasmussen.

Bertha Wegmanns portræt fra 1885 af den unge Marie Triepcke - senere berømt som maleren Marie Krøyer - blev købt af Den Hirschsprungske Samling med rundhåndet støtte fra blandt andet Ny Carlsbergfondet, der med direktør [Formanden] i spidsen i en pressemeddelelse udtrykte stor begejstring for erhvervelsen.

Også på de sociale medier var der mange thumbs up for det rekorddyre maleri - ikke mindst kvindelige tommelfingre - men så meldte der sig en havkat i hyttefadet. Det var en mand, og ikke hvilken som helst, for det var den meget anerkendte kunsthistoriker, nytænkende museumsmand og i det hele taget højtprofilerede [Klager], der pludselig kom og ødelagde den gode stemning.

På Facebook postede han forleden et åbent brev til Den Hirschsprungske Samlings direktør, [Museumsdirektør A]: »Du skal ikke glæde dig over, at [Museumsdirektør B] og alle de andre udmærkede museumsdirektører, f. eks. [Museumsdirektør C], mener, at det er et fantastisk billede. Det er alt det, ordentlig kunst ikke skal være. Facilt malet, indsmigrende i sin karakteristik og en bevidstløs kvindefremstilling. Et stykke banal uvirkelig salonkunst fra tiden og absolut ikke et af Bertha Wegmanns bedste eller vigtigste billeder,« skrev han og karakteriserede maleriet som »den skønne Bertha Wegmanns elendige karikatur af den smukke frøken Triepcke, der kunne fortrylle enhver mand, og nu også en hær af kvindelige museumsdirektører«.

Og som om det ikke var nok:

»Portrættet af frk. Triepcke er så kitschet, at det ikke burde erhverves af et kunstmuseum, hvor det aldrig har været en del af konceptet, at man købte dårlig kunst. Det kan simpelthen ikke diskuteres, at det er ringe kunst. Der er en bevægelse i gang i museumsverdenen fra Wunderkammer til pulterkammer og parallelt fra oplysning til rod i hovedet.«

Hirschsprung-direktøren, [Museumsdirektør A], var ikke overraskende uenig med [Klager].

»Hvor du ser det facile i værket og fremhæver det bevidstløse i kvindefremstillingen, ser jeg det virtuose og sanselige i værket. Jeg hæfter mig i dialogen mellem maler og model, og jeg ser en anderledes fremstilling af Marie Triepcke, end dem vi kender bedst,« svarede hun, mens debatten allerede var i fuld gang med bidrag fra blandt andre kunsthistorikeren og anmelderen [Kunsthistorikeren].

»Det er ganske rigtigt et sukkersødt og lettere kitschet portræt,« medgav hun, men også et »kulturhistorisk vigtigt portræt, hvilket prisen afspejler«, og derfor godt, at det nu hører til på museet, der i forvejen har en halv snes værker af Bertha Wegmann.

»Priser på kitsch kunst har ikke nogen sammenhæng med kulturhistorisk vigtighed,« replicerede [Klager], og det var [Kunsthistorikeren] vist egentlig enig i: »Men alle feminister er jo glade for, at et kunstværk, skabt af en kvinde, har sat prisrekord. I øvrigt er jeg ganske enig med dig i, at kun den ypperligste kunst fortjener at blive indlemmet i vores kunstsamlinger, og at kunstværdi og identitetspolitik er to uforenelige

størrelser. Men som vi alle ved, er de æstetiske parametre nogle højst foranderlige og også subjektive størrelser,« konstaterede hun.

»Jeg vil gerne tilstå, at jeg er forført af Wegmanns portræt,« indrømmede historiker - og kongelig ordenshistograf - [Historikeren], da det blev hans tur.

»Ja, det er jo selve meningen med det og indholdet i det. Det er kun at trykke på knappen 'billeddum', så går det let,« svarede [Klager].

»Det er heldigvis en smagssag og ikke et spørgsmål om intelligens, hvor vidt man kan lide billedet,« indvendte [Historikeren]. Så fandt [Klager] de store instrumenter frem:

»Nej, det er det ikke. Det er langt hen et spørgsmål om erfaring, og om hvad man vil. Det er helt som med musik. Nogle er kun til simple sager andre til andet. Det kan du kalde en smagssag, men det er mere end det, når en i øvrigt intelligent museumsdirektør køber et værk, som er elendigt bras. Det svarer til, at et symfoniorkester foretrækker at spille Jodle Birge frem for noget vigtigt.«

»FAKTISK ER JEG helt enig med ham. Jeg er ikke den store fan af Wegmann, og det er nok lidt salonkunst,« lyder det overraskende fra [Museumsdirektør B], da Weekendavisen ringer til hende. Hun er direktør for M/S Museet for Søfart og en af de kvindelige museumsdirektører, som [Klager] skosede i sit åbne brev.

»Min udråb - jeg skrev vist 'fantastisk!' - var bare ment som et tillykke til museet. Når det lykkes nogen at skrabbe tre millioner kroner sammen, fortjener det anerkendelse,« siger hun.

- Er det så rigtigt, at den kønspolitiske dagsorden har overtrumfet kvalitetssansen?

»Det tror jeg bedre, vi kan se om nogle år, når vi har det aktuelt meget kønspolitiske klima lidt på afstand. Måske vil vi endda have fået korigeret vore kunstsyn.«

Kvindemuseets direktør, [Museumsdirektør C], der også blev hængt ud af [Klager], er vist i virkeligheden heller ikke verdens største fan af Wegmann.

»Jeg kan sagtens følge hans argumentation i forhold til det kunstneriske, men der er mange hensyn at tage, når man køber ind,« siger hun og fortsætter:

»Maleriet er et stykke kulturhistorie, som er vigtig i forhold til Den Hirschsprungske Samling. I Danmark har vi en skarp opdeling mellem kunstmuseer og kulturhistoriske museer, men jeg ser egentlig bare maleriet som et stykke kulturarv, der selvfølgelig skal hænge på et museum. Og hvis man skulle begynde at anfægte den kunstneriske kvalitet på danske kunstmuseer, er der altså meget at komme efter. Der er købt ind efter alle mulige hensyn.« »

Weekendavisen bragte den 22. januar 2021 artiklen *"Som en åben bog"* af [Journalist B] i den trykte udgave i Kultur-sektionen, sektion 3, side 4. Artiklen har følgende underrubrik:

"I sidste uge polemiserede kunsthistoriker [Klager] mod indkøbet af Bertha Wegmanns portræt til Den Hirschsprungske Samling. Her får han svar på tiltale. "

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”Weekendavisens [Journalist A] refererede fredag den 15. januar en lidenskabelig meningsudveksling, der var i gang på Facebook, efter at min ven og kollega [Klager] i skarpe vendinger havde kritiseret Den Hirschsprungske Samlings nylige erhvervelse af Bertha Wegmanns portræt af den unge Marie Triepcke. Marie blev senere gift med den vidt berømte P. S. Krøyer, der også har portrætteret hende - og dét adskillige gange og med forførende billeder til følge.

Hammerslaget var på 3,1 millioner kroner, hvilket var en spektakulær rekord for et maleri af en kvindelig dansk kunstner. Men det var ikke så meget dét, der fik [Klager] til tasterne. Det var snarere maleriets kvalitet - eller rettere mangel på kvalitet! Tillægsord som »facilt«, »indsmigrende«, »bevidstløst« og »kitschet« blev undervejs knyttet til billedet, som også fik følgende hårde dom fældet over sig: »Et stykke banal uvirkelig salonkunst fra tiden.« Tag den, Bertha!

Det var dog ikke kun det dyre maleris dårlige kvalitet, der fik [Klager] til at miste besindelsen, men også den omstændighed, at det ikke alene var malet af en kvinde og forestillede en kvinde, men også at det var blevet erhvervet til museet af en kvindelig direktør, og at denne erhvervelse siden er blevet rost på nettet af diverse kvindelige kolleger. I [Klager]s øjne var der tale om et uskønt sammenrend, hvor ethvert spørgsmål om kvalitet og relevans fortabte i en kollektiv, feministisk henrykkelse.

Men selv om [Klager] er både klar i mælet og skarp i analysen, behøver han jo ikke at have ret i sin udmelding. Han anerkender ganske vist, at Bertha Wegmann var en udmærket maler, men mener samtidig, at det pågældende billede ikke yder hendes talent retfærdighed. Denne negative bedømmelse kan næsten kun skyldes, at han ikke har set billedet i virkeligheden - altså på eftersynet hos Bruun Rasmussen. For lige dét var en fuldkommen overrumplende oplevelse for os andre. Det var både større og mere strålende end forventet, og som portræt var det nærmest chokerende godt. Hvilket vil sige noget - Wegmanns særlige kvaliteter som portrætmaler taget i betragtning.

BERTHA WEGMANN VAR professionel portrætmaler ligesom den suveræne P. S. Krøyer, hendes eneste jævnbyrdige på dansk område. Men modsat ham skød hun aldrig et bedårende filter ind mellem sig og sine modeller. Tværtimod er hendes portrætter karakteriseret ved et helt usædvanligt nærvær i konfrontationen. Der er tale om ligheder, ja, men også om øjebliksbilleder, hvor modellen synes at træde i karakter og henvende sig til hende, som ét menneske til et andet.

[...]

NÅR EN BEGAVET KUNSTHISTORIKER som [Klager] betegner portrættet som det rene kitsch - og når han ovenikøbet får følgeskab af en række af sine kommentatorer - skyldes det er erhvervssygdom i nyere dansk kunsthistorie. En sygdom eller en smitte, der har bidt sig fast og gjort det vanskeligt for langt de fleste i faget at anerkende det banales nærvær, også i den store kunst - og det banale forstået som noget værket iboende, noget emotionelt og til tider direkte gribende.

Hvis denne emotionelle undertone findes i et kunstværk fra nyere tid, afvises det prompte af kunstinstitutionen som værende sentimentalt eller - når det nu gælder Wegmanns generation - som banal og uvirkelig salonkunst. Hvilket bestemt ikke er venligt ment. Denne, nærmest mekaniske, afvisning er lige så urimelig, som den er tonedøv. Visse kunstnere arbejder jo seriøst med det emotionelle, og de bedste af dem formår at køre stemningen helt op i et balancepunkt mellem noget, der er rent, og noget, der er urent. De har en drift med at nå frem til et såkaldt tipping point - for nu at benytte en tidsnær betegnelse.

Uden sammenligning i øvrigt, så er der mange store malere før Bertha Wegmann - Rafael, Rembrandt og Edvard Munch, eksempelvis - der har befundet sig bedst, når de var nået op til dette balancepunkt. De værker, de fik fra hånden, mens de balancerede, er klart dem, vi andre stadig bliver mest grebet af, og dét selv om kunsten er blevet en anden og mere »modernistisk« op gennem det 20. århundrede.

Det er der desværre en del kunsthistorikere, der ikke har forstået eller haft mod til at anerkende. De er simpelthen blevet immune over for disse emotionelle lag i et billede, og det er dét, der nu går ud over duoen Wegmann og Triepcke. At disse to kvinder har været dybt fascinerede af hinanden, og at den ældste af dem har været både ærlig og talentfuld nok til at fastholde fascinationen i sit billede, bliver ikke længere opfattet som en kvalitet, men som en banalitet. Af de tonedøve, altså!

Det er sørgeligt, at det har udviklet sig sådan, men på den anden side er det også glædeligt, at der findes nogle kunsthistorikere på Den Hirschsprungske Samling, der ikke længere ligger under for denne snævre og dybest set pietistiske holdning i det visuelle udsagn. De har valgt at se bort fra den for i stedet at se Marie Triepcke lige ind i øjnene - og dét er som at se lige ind i en åben bog. Facebook! ”

Efter offentliggørelsen

[Klager] var efter offentliggørelsen af de påklagede artikler i korrespondance med Weekendavisen via mail. Pressenævnet har modtaget kopi af mailkorrespondancen.

Den 24. januar 2021 skrev [Klager] følgende til Weekendavisen:

”Kære [Kulturredaktøren], jeg vil så skrive et svar på [Journalist B]s triste angreb på mig. Jeg går ud fra, at jeg jævnfør Pressenævnets regel vil få mulighed for at få publiceret et indlæg med et vist artikelpræg af samme længde, og at teksten vil blive publiceret i kultursektionen som [Journalist B]s.

Dvs. på ca. 7000 enheder og med to illustrationer. Vil du ikke bekræfte det, og sige mig, hvornår, der er deadline?

Venlige hilsner

[Klager]”

Den 25. januar 2021 svarede Weekendavisen følgende til [Klager]:

”Kære [Klager]

Du er naturligvis, som jeg tidligere har skrevet, velkommen til at skrive et indlæg. Men da du allerede har frembragt dit synspunkt i en artikel, skal der jo være noget nyt i det skrevne. Jeg går ud fra, at der er tale en kortere sag, og jeg kan naturligvis ikke på forhånd sige noget om, hvorvidt dit indlæg bliver bragt eller, i givet fald, hvor i avisen.

Venlig hilsen

[Kulturredaktøren]”

[Klager] skrev herefter samme dag:

”Kære [Kulturredaktøren],

Jeg tror ikke, at du har forstået alvoren i det her.

Det er løgn, at jeg allerede har frembragt mit synspunkt i en artikel.

Weekendavisen har bragt en klippe/klistre artikel med noget af det, jeg har skrevet på min Facebook profil og på [Museumsdirektør A]s egen Facebook profil, direkte henvendt til hende. [Journalist A] har skrevet og interviewet [Museumsdirektør A] og en række andre, men ikke mig.

[Journalist B]s indlæg er ærekrænkende, og jeres manchete til hans artikel og det, du skriver her om, at jeg har skrevet en artikel, er løgn. Jeg har ikke skrevet i avisen og var ikke interesseret i at fremføre problemstillingen i en avis. Havde jeg været det, havde jeg gjort det. Og problemstillingen drejer og drejede sig ikke om det, [Journalist A] nåede frem til og [Journalist B] postulerer.

Jeg vil som sagt skrive et indlæg til avisen den 29. april jævnfør Pressenævnets regel 4: ”Angreb og svar bør, hvor det er rimeligt, bringes i sammenhæng og på samme måde. Dette gælder i særlig grad krænkende eller skadelige udsagn. ”

Ud fra den skulle jeg have haft mulighed for at svare allerede i avisen den 22. januar.

Jeg er langt med et indlæg af samme længde som [Journalist B]s, der sobert kommenterer det ærekrænkende indhold og forklarer mit synspunkt og vistnok læseværdigt fortæller læseren, hvad uenigheden og billedet rent faktisk drejer sig om, og dermed også uddyber, hvorfor [Journalist B]s artikel er ærekrænkende, og Jeres beslutning om at sakse uden at kontakte mig, var forkert.

Jeg har ikke tænkt mig at kommentere, at [Museumsdirektør A]s udtalelse i avisen den 15. januar var så tæt på [Journalist B]s den 22. januar, at man umuligt kan undgå at få en tanke.

Vil du straks fortælle mig, at du har forstået dette, og svare på det, jeg spurgte om: hvornår er deadline?

[Klager]”

Samme dag svarede Weekendavisen følgende:

”Kære [Klager]

Du er, som sagt af flere omgange, velkommen til at sende en replik, et gemme, en tekst.

Mulig længde max. 4000. Deadline onsdag morgen.

Det er naturligvis redaktøren, der bestemmer, om og hvor et indlæg bliver trykt.

Venlig hilsen

[Kulturredaktøren]”

[Klager] skrev herefter samme dag:

”Kære [Kulturredaktøren],

Tak. Det er dig, der er den omtalte redaktør, som jeg skal sende til, ikke? Hvorfor max. 4000 enheder? [Journalist B]s indlæg var på 7000 enheder.

Det er, som sagt ikke sandt, når du hævder, at jeg allerede har frembragt mit synspunkt i en artikel. Men jeg kan garantere dig, for, at der vil være nyt om sagen og billedet i min artikel.

Mvh

[Klager]”

Den 26. januar 2021 skrev [Klager] på ny:

”Kære [Kulturredaktøren]

Du har ikke svaret på min seneste mail fra i går.

Jeg skal blot meddele, at jeg ikke skriver noget i Weekendavisen.

Jeg har ikke tillid til dig.

[Klager]”

Samme dag svarede Weekendavisen følgende:

”Kære [Klager]

Din tillid til WA og dens redaktør kan jeg jo ikke argumentere for eller imod. Jeg kan blot bekræfte, at jeg har tilbudt plads i avisen til at svare [Journalist B], hvis indlæg, med dine ord, er gået fra indledningsvis at være ”et trist angreb” til at være ”ærekrænkende” og med trusler om pressenævn og skrift fremhævet med fed, altså en slags råben ad mig, ”Vil du straks fortælle mig, at du har forstået dette, og svare på det, jeg spurgte om: hvornår er deadline?” i strømmen af støt mere ophidsede mails fra dig.

Jeg har svaret på omfang og deadline og gjort opmærksom på, at du ikke, som krævet, selv kan bestemme omfang og opsætning. Det er ikke gængs praksis at avisers debat redigeres af debattørerne, vi har, som de fleste andre medier, en hel selvstændig redaktørstilling til det.

Du spørger ligeledes, om jeg har forstået ”sagens alvor”, ja det tror jeg nok, jeg har: Det er en debat om et maleri fra 1885, som der er delte - og interessante – meninger om fra forskellige kvalificerede steder, blandt andet dit.

Pressenævnet skriver i forbindelse med Facebookindlæg:

”Oplysninger hentet fra en profilindehavers åbne profil er at betragte som offentligt tilgængelige, og mediet vil som udgangspunkt være berettiget til at videregive informationer herfra uden samtykke.”

Pressenævnets årsberetning 2009.

Venlig hilsen

[Kulturredaktøren]”

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 30. marts 2021.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Forelæggelse

[Klager] har anført, at han ikke er blevet hørt forud for offentliggørelsen af artiklen *"Kitsch eller kunst"* bragt den 15. januar 2021.

[Klager] har oplyst, at artiklen i sit udgangspunkt og egentlige indhold byggede på et Facebook-opslag, som han skrev på Den Hirschsprungske Samlings direktør [Museumsdirektør A]s egen Facebook-side den 8. januar 2021 og samme dag på sin egen Facebook-side i anledning af museets køb af Bertha Wegmanns maleri *En ung pige* (i dag kaldt *Portræt af kunstneren Marie Triepcke*) fra 1885 på auktion for i alt godt 4 millioner kroner.

Det er [Klager]s opfattelse, at [Journalist A] burde have kontaktet ham i det mindste for at høre hans motiv til hans Facebook-opslag. I artiklen kalder [Journalist A] Facebook-opslaget misvisende for "et åbent brev". [Klager] skrev 36 ord om Bertha Wegmanns billede og betydeligt mere om et billede af Edvard Weie, som han sammenlignede det med. Det var en bevidst patroniserende Facebook-kommentar til en intelligent god kollega, som [Klager] har kendt, siden hun i 1999 var assistent på hans udstilling *"Skandaler - danske kunstkandaler"* på Aarhus Kunstmuseum, og som han har kommunikeret med fra tid til anden siden. Derfor var [Klager] og [Museumsdirektør A] venner på Facebook. Et ønske om en uddybende kommentar af [Klager] fra [Journalist A] havde været på sin plads, ikke mindst i lyset af, at han udbad sig uddybende kommentarer fra en kunstkritiker og to museumsdirektører, der havde kommenteret hans opslag.

Derfor fik hele [Journalist A]s artikel ikke bare en for [Klager], som er dr.phil. og ifølge [Journalist A]s karakteristik "den meget anerkendte kunsthistoriker, nytænkende museumsmand", en meget kedelig postulerende useriøs karakter, som [Klager] aldrig ville have accepteret, hvis han var blevet spurgt, og den fik [Journalist B], som ikke har en Facebook-profil, til at føle sig kaldet til at svare i artiklen *"Som en åben bog"*, der blev bragt i Weekendavisen den 22. januar 2021. [Journalist B] holdt sig derfor til [Journalist A]s fortolkning.

[Klager] har bemærket, at han ikke, som anført af Weekendavisen i svaret til Pressenævnet, har skrevet kunstkritik i årtier, bortset en mening fra tid til anden på sin Facebook-profil. [Klager] har i den forbindelse oplyst, at han er pensioneret kunsthistoriker. [Klager] var kritiker på Weekendavisen i perioden fra 1981-83, og han udgav i 2002 en samling artikler samlet fra en snes år med titlen *"Forsvar for kunstrummet"*, men at han i dag og de seneste mange år skulle være en "førende kritiker" er rent vrøvl. [Klager] er nok respekteret, men det er vist ikke det samme. Såfremt [Klager] var "førende", havde Weekendavisen nok ulejliget sig med at kontakte ham, som Politiken gjorde, hvorefter de efter [Klager]s ønske ikke inddrog ham.

Det havde således været naturligt og udtryk for god presseskik, at [Journalist A] havde forhørt sig om, hvad [Klager] egentlig mente, som han gjorde med to interviewede, der også havde skrevet på Facebook. Deres meninger var jo også offentligt tilgængelige på Facebook.

Overskriftens dækning

[Klager] har anført, at underrubrikken til artiklen *"Som en åben bog"* bragt den 22. januar 2021 er løgnagtig.

[Klager] har henvist til, at han ikke havde polemiseret i Weekendavisen "i sidste uge", idet han var blevet citeret af Weekendavisens journalist. [Klager] mener, at underrubrikken bør give anledning til påtale.

Angreb og svar

[Klager] har anført, at han ikke har fået spaltepads til svar på angreb fremsat i artiklen *"Som en åben bog"*.

[Klager] har i den forbindelse anført, at artiklen indeholder giftige misinformationer og karakteristikker, som tilsammen fremstår som et særdeles skadeligt angreb på ham.

[Klager] har henvist til følgende afsnit i artiklen:

"Det var dog ikke kun det dyre maleris dårlige kvalitet, der fik [Klager] til at miste besindelsen, men også den omstændighed, at det ikke alene var malet af en kvinde og forestillede en kvinde, men også at det var blevet erhvervet til museet af en kvindelig direktør."

Det fremgår ingen steder, heller ikke i [Journalist A]s artikel *"Kitsch eller kunst"*, at [Klager] havde reageret med sin kommentar til [Museumsdirektør A], fordi billedet var "malet af en kvinde og forestillede en kvinde og var erhvervet af en kvinde". Det er et uhyre giftigt angreb i det aktuelle særdeles følsomme miljø af konflikter mellem nyfeminister og anti-feminister, metoo mm., og det er løgn. Det burde Weekendavisen ikke have trykt.

[Klager]s one-liner overfladiske kritik på Facebook var ikke grundet i et kønspolitisk syn på maleriet, men at det er et efter [Klager]s opfattelse indladende overfladisk salon-maleri. Hertil kommer, at [Klager] skrev absolut intet, der var på linje med giftighederne i påstandene i artiklen *"Som en åben bog"*. Der ligger ingen "spydig undertone" hverken i karakteristikken af maleren eller modellen. [Klager] skrev ikke, som anført af Weekendavisen i svaret til Pressenævnet, den "kønne", men "den skønne Bertha Wegmann". [Klager] kaldte Marie Triepcke for "den smukke", som er et simpelt faktum, for hun var ekstraordinært smuk. [Klager]s vits på Facebook var, at Marie Triepcke, der kunne forføre, hvem hun ville, nu også havde forført alle dem, der nu klappede i hænderne over, at der var brugt 4 millioner på et dårligt maleri.

[Klager] har bemærket, at maleriet helt sikkert blev købt, fordi det var malet af Bertha Wegmann, der var kvinde, og fordi modellen til den siddende unge pige er en siden meget kendt kvinde, for Den Hirschsprungske Samling har som aktuel politik at købe særligt ind af kvindelige kunstnere og har gennem de seneste 3-4 år købt otte værker af Bertha Wegmann. Det omtalte maleri er ikke dårligt, fordi det er malet af kvinde, eller fordi det forestiller en kvinde, eller fordi det er erhvervet af en kvindelig direktør. Det har [Klager] overhovedet ikke skrevet eller antydnet.

[Klager] har endvidere henvist til følgende afsnit i artiklen:

”NÅR EN BEGAVET KUNSTHISTORIKER som [Klager] betegner portrættet som det rene kitsch – og når han ovenikøbet får følgeskab af en række af sine kommentatorer – skyldes det en erhvervssygdom i nyere dansk kunsthistorie. En sygdom eller en smitte, der har bidt sig fast og gjort det vanskeligt for langt de fleste i faget at anerkende det banales nærvær, også i den store kunst – og det banale forstået som noget værket iboende, noget emotionelt og til tider direkte gribende.”

[Klager] har i den forbindelse bemærket, at han mener, at det er i orden at skrive isoleret, selv om det er en bastant nedvurdering, men ikke som akkompagnement til det omtalte alvorlige forsøg på karaktermord. Weekendavisen burde have indset, at det indlysende måtte give anledning til samtidigt svar på angreb.

Weekendavisen ville imidlertid ikke give [Klager] spalteplass til et svar på angreb, som det fremgår af mailkorrespondance med kulturedaktør [Kulturedaktøren]. Hun bestemte, at [Klager] kunne skrive et indlæg på max. 4000 enheder, hvorefter redaktøren (hende selv) kunne afgøre, om det skulle trykkes. Under normale omstændigheder ville en sådan situation klart nok ikke opstå, men den tvang [Klager] så til ikke at indsende noget, eftersom han ikke kunne forvente nogen form for ordentlig behandling, dels på baggrund af den omtalte løgn og afvisningen af ligeværdigt svar på angreb, dels på grund af de involveredes åbenbare inhabilitet.

Efter et par indledende mails, samtidig med at [Klager] forgæves prøvede at få telefonisk kontakt, var [Klager] i korrespondance med [Kulturedaktøren] i perioden fra den 24. januar 2021 til den 26. januar 2021 om svar på angrebet på ham. [Klager] har blandt andet fremhævet, at [Kulturedaktøren] efter hans opfattelse løj, idet hun skrev, at [Klager] allerede havde frembragt sit synspunkt. Derudover lod [Kulturedaktøren] som om, at hun ikke havde forstået, at hun og avisen løj, da hun eller en af hendes chefer forfattede underrubrikken til artiklen ”*Som en åben bog*” og fortsatte med at påstå, at hun allerede havde fremlagt hans synspunkter i Weekendavisen, ligesom hun også lod som om, hun ikke forstod, at [Klager] henholdt sig til almindelig god presseskik, som Pressenævnet har formuleret den i sine regler.

[Klager] har anført, at de presseetiske reglers punkt A. 3 og A. 4 præciserer, at redaktøren ikke bare kan trykke hvad som helst, uden at spørge og siden nægte at trykke et indlæg, og desuden, at det ”hvor det er rimeligt” skal ”bringes i sammenhæng og på samme måde”.

[Klager] har afslutningsvis bemærket, at det, der gør hele denne sag værre ud over det nævnte, er blandt andet den ”dyne af inhabilitet”, der udmøntede sig i [Kulturedaktøren]s ligegyldighed over for almindelig god presseskik.

[Klager] har i den forbindelse oplyst, at [Journalist B]s fætter, [Redaktionschefen], er redaktionschef på Weekendavisen, som er [Kulturedaktøren]s chef. [Journalist B] er den faglige hovedkraft bag Louisianas udstilling af Jens Adolf Jerichaus malerier, der vises til efteråret. Louisianas direktør er [Museumsdirektør D], der er gift med [Kulturedaktøren]. [Journalist B] er i øvrigt i familie med Bertha Wegmann, som det fremgår af en artikel, han i 1998 skrev til Øregaard Museums Bertha Wegmann udstilling. Artiklen havde titlen ”*Tante Bertha – personlige betragtninger om en fjern slægtning*”.

Sammenfattende byggede Weekendavisen en artikel op på en urigtig og uinformeret måde på udsagn af [Klager] i et Facebook-opslag, og dernæst lod avisen ukritisk [Journalist B] komme til orde og nægtede [Klager] svar på angreb på lige fod, hvilket er stærkt kritisabelt.

2.2 Weekendavisens synspunkter

Forelæggelse

Weekendavisen har afvist, at Weekendavisen var forpligtet til at henvende sig til [Klager], hvis kritik allerede var offentligt tilgængelig.

Weekendavisen har oplyst, at [Journalist A] tog udgangspunkt i en kritik, som [Klager] havde skrevet på Facebook om Den Hirschsprungske Samlings køb af et maleri af kunstneren Bertha Wegmann. [Journalist A] skrev en klassisk og ganske almindelig journalistisk artikel, hvor han med udgangspunkt i en offentligt fremført kritik forhørte sig hos de parter, som [Klager] havde kritiseret.

Det har offentlighedens interesse, hvordan en førende kunstkritiker forholder sig til indkøbet af et historisk dyrt værk af en kvindelig kunstner på et af landets fineste museer.

Weekendavisen har bemærket, at oplysninger hentet fra en profilindehavers åbne profil er at betragte som offentligt tilgængelige, og mediet vil som udgangspunkt være berettiget til at videregive informationer herfra uden samtykke, jf. Pressenævnets årsberetning fra 2009.

Overskrifters dækning

Weekendavisen har afvist, at underrubrikken til [Journalist B]s kommentar "*Som en åben bog*" er "løgnagtig".

Weekendavisen har anført, at der står intet i underrubrikken om, at [Klager] har polemiseret i Weekendavisen mod indkøbet af Bertha Wegmanns portræt, sådan som [Klager] har hævdet i sin klage til Pressenævnet. Der står blot, at han har polemiseret mod indkøbet ugen forinden, hvilket han jo havde – på Facebook.

Weekendavisen har endvidere anført, at det er berettiget, at [Journalist B] har kastet lys på [Klager]s kønspolitiske syn på maleriet. Weekendavisen har i den forbindelse henvist til, at [Klager] i sit Facebook-opslag har skrevet, at maleriet har fortryllet "en hær af kvindelige museumsdirektører". [Klager] har derudover kaldt maleriet "facilt", "kitschet" og en "elendig karikatur", og med en spydig undertone har han kaldt Bertha Wegmann for "den kønne" og portrættets motiv Marie Triepcke for "den smukke".

En kritiker som [Klager] må kunne tåle at blive mødt med lige så beske ord, som dem han selv uddeler i sit Facebook-opslag. Der har historisk set i kunstkritik altid været særdeles vide rammer for, hvad der kan skrives og menes.

Angreb og svar

Weekendavisen har afvist, at [Klager] ikke har fået spaltepads til svar på angreb.

Weekendavisen har henvist til kultureddaktør [Kultureddaktøren]s mails til [Klager], hvor han blev inviteret til at replicere på [Journalist B]s svar.

Weekendavisen har anført, at det fremgår ingen steder, at man har ret til et svar, der står i nøjagtig tegnmæssig mål med det indlæg, man svarer på. Hvis det var et krav, ville aviser ikke kunne bestille andet end at bringe lange svar og modsvar og modsvar til modsvarene og så videre. Weekendavisen har bemærket, at [Klager] allerede var kommet til orde i [Journalist A] oprindelige artikel "*Kitsch eller kunst*".

Weekendavisen har derudover understreget, at det er redaktørens klare ret at bestemme, hvad der bringes på siderne. Ingen kan kræve at få bragt deres indlæg uden en redaktørs

godkendelse, heller ikke [Klager]. Det er selve kernen af publicistisk virksomhed.

Weekendavisen har afslutningsvis bemærket, at [Klager]s anklage om, at det hele er blevet værre af den "dyne af inhabilitet", som behandlingen af hans sag angiveligt er omgivet af, forudsætter, at Weekendavisen på en eller anden måde skulle nære modvilje mod [Klager]. Hvorfor det skulle forholde sig sådan, har [Klager] gjort intet for at dokumentere, hvorfor det er vanskeligt tage denne klage alvorligt.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Jørn Mikkelsen, Lene Sarup og Marlene Borst Hansen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 34, at "massemediernes indhold og handlemåde" skal være i overensstemmelse med god presseskik. Det er således mediet og ikke den enkelte journalist eller skribent, som er part i Pressenævnets sag, ligesom det er redaktøren, der eventuelt pålægges at offentliggøre en kendelse fra Pressenævnet efter medieansvarslovens § 49.

God presseskik

Forelæggelse

[Klager] har klaget over, at han ikke er blevet hørt forud for offentliggørelsen den 15. januar 2021 af artiklen "*Kitsch eller kunst*".

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A. 3.

Det er Pressenævnets opfattelse, at oplysninger hentet på en "åben" Facebook-profil er at betragte som offentligt tilgængelige, dog kan der være tale om et brud på de presseetiske regler, hvis en opdatering tages fra en åben profil, men anvendes i en sammenhæng, der kan være krænkende.

Af artiklen "*Kitsch eller kunst*" fremgår følgende:

”Der var masser af applaus, da Danmarks hidtil dyreste maleri af en kvindelig kunstner kort før jul blev solgt for 3,1 millioner kroner på auktion hos Bruun Rasmussen.

Bertha Wegmanns portræt fra 1885 af den unge Marie Triepcke - senere berømt som maleren Marie Krøyer - blev købt af Den Hirschsprungske Samling med rundhåndet støtte fra blandt andet Ny Carlsbergfondet, der med direktør [Formanden] i spidsen i en pressemeddelelse udtrykte stor begejstring for erhvervelsen.

Også på de sociale medier var der mange thumbs up for det rekorddyre maleri - ikke mindst kvindelige tommelfingre - men så meldte der sig en havkat i hyttefadet. Det var en mand, og ikke hvilken som helst, for det var den meget anerkendte kunsthistoriker, nytænkende museumsmand og i det hele taget højtprofilerede [Klager], der pludselig kom og ødelagde den gode stemning.

På Facebook postede han forleden et åbent brev til Den Hirschsprungske Samlings direktør, [Museumsdirektør A]: »Du skal ikke glæde dig over, at [Museumsdirektør B] og alle de andre udmærkede museumsdirektører, f. eks. [Museumsdirektør C], mener, at det er et fantastisk billede. Det er alt det, ordentlig kunst ikke skal være. Facilt malet, indsmigrende i sin karakteristik og en bevidstløs kvindefremstilling. Et stykke banal uvirkelig salonkunst fra tiden og absolut ikke et af Bertha Wegmanns bedste eller vigtigste billeder,« skrev han og karakteriserede maleriet som »den skønne Bertha Wegmanns elendige karikatur af den smukke frøken Triepcke, der kunne fortrylle enhver mand, og nu også en hær af kvindelige museumsdirektører«.

Og som om det ikke var nok:

»Portrættet af frk. Triepcke er så kitschet, at det ikke burde erhverves af et kunstmuseum, hvor det aldrig har været en del af konceptet, at man købte dårlig kunst. Det kan simpelthen ikke diskuteres, at det er ringe kunst. Der er en bevægelse i gang i museumsverdenen fra Wunderkammer til pulterkammer og parallelt fra oplysning til rod i hovedet.«

Hirschsprung-direktøren, [Museumsdirektør A], var ikke overraskende uenig med [Klager].

»Hvor du ser det facile i værket og fremhæver det bevidstløse i kvindefremstillingen, ser jeg det virtuose og sanselige i værket. Jeg hæfter mig i dialogen mellem maler og model, og jeg ser en anderledes fremstilling af Marie Triepcke, end dem vi kender bedst,« svarede hun, mens debatten allerede var i fuld gang med bidrag fra blandt andre kunsthistorikeren og anmelderen [Kunsthistorikeren].

»Det er ganske rigtigt et sukkersødt og lettere kitschet portræt,« medgav hun, men også et »kulturhistorisk vigtigt portræt, hvilket prisen afspejler«, og derfor godt, at det nu hører til på museet, der i forvejen har en halv snes værker af Bertha Wegmann.

»Priser på kitsch kunst har ikke nogen sammenhæng med kulturhistorisk vigtighed,« replicerede [Klager], og det var [Kunsthistorikeren] vist egentlig enig i: »Men alle feminister er jo glade for, at et kunstværk, skabt af en kvinde, har sat prisrekord. I øvrigt er jeg ganske enig med dig i, at kun den ypperligste kunst fortjener at blive indlemmet i vores kunstsamlinger, og at kunstværdi og identitetspolitik er to uforenelige størrelser. Men som vi alle ved, er de æstetiske parametre nogle højst foranderlige og også subjektive størrelser,« konstaterede hun.

»Jeg vil gerne tilstå, at jeg er forført af Wegmanns portræt,« indrømmede historiker - og kongelig ordenshistograf - [Historikeren], da det blev hans tur.

»Ja, det er jo selve meningen med det og indholdet i det. Det er kun at trykke på knappen 'billeddum', så går det let,« svarede [Klager].

»Det er heldigvis en smagssag og ikke et spørgsmål om intelligens, hvor vidt man kan lide billedet,« indvendte [Historikeren]. Så fandt [Klager] de store instrumenter frem:

»Nej, det er det ikke. Det er langt hen et spørgsmål om erfaring, og om hvad man vil. Det er helt som med musik. Nogle er kun til simple sager andre til andet. Det kan du kalde en smagssag, men det er mere end det, når en i øvrigt intelligent museumsdirektør køber et værk, som er elendigt bras. Det svarer til, at et symfoniorkester foretrækker at spille Jodle Birge frem for noget vigtigt.«

»FAKTISK ER JEG helt enig med ham. Jeg er ikke den store fan af Wegmann, og det er nok lidt salonkunst,« lyder det overraskende fra [Museumsdirektør B], da Weekendavisen ringer til hende. Hun er direktør for M/S Museet for Søfart og en af de kvindelige museumsdirektører, som [Klager] skosede i sit åbne brev.

»Min udråb - jeg skrev vist 'fantastisk!' - var bare ment som et tillykke til museet. Når det lykkes nogen at skrabe tre millioner kroner sammen, fortjener det anerkendelse,« siger hun.

- Er det så rigtigt, at den kønspolitiske dagsorden har overtrumfet kvalitetssansen?

»Det tror jeg bedre, vi kan se om nogle år, når vi har det aktuelt meget kønspolitiske klima lidt på afstand. Måske vil vi endda have fået korigeret vore kunstsyn.«

Kvindemuseets direktør, [Museumsdirektør C], der også blev hængt ud af [Klager], er vist i virkeligheden heller ikke verdens største fan af Wegmann.

»Jeg kan sagtens følge hans argumentation i forhold til det kunstneriske, men der er mange hensyn at tage, når man køber ind,« siger hun og fortsætter:

»Maleriet er et stykke kulturhistorie, som er vigtig i forhold til Den Hirschsprungske Samling. I Danmark har vi en skarp opdeling mellem kunstmuseer og kulturhistoriske museer, men jeg ser egentlig bare maleriet som et stykke kulturarv, der selvfølgelig skal hænge på et museum. Og hvis man skulle begynde at anfægte den kunstneriske kvalitet på danske kunstmuseer, er der altså meget at komme efter. Der er købt ind efter alle mulige hensyn.«

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] den 8. januar 2021 skrev et offentlig opslag på sin Facebook-profil, hvori han tilkendegav blandt andet sin kritik af Den Hirschsprungske Samlings køb af Bertha Wegmanns portræt af Marie Triepcke.

Pressenævnet finder, at den påklagede artikels omtale af Den Hirschsprungske Samlings køb af Bertha Wegmanns portræt af Marie Triepcke som Danmarks hidtil dyreste maleri af en kvindelig kunstner, foranlediget af [Klager]s kritik i sit Facebook-opslag om købet, er i offentlighedens interesse.

Pressenævnet finder, at artiklens omtale og de i artiklen fremsatte udsagn, som tager udgangspunkt i den af [Klager] offentliggjorte kritik, ikke kan betragtes som værende skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringede for [Klager].

[Klager] har på Facebook tilkendegivet sin kritik af det omtalte portræt og indkøbet af det. [Klager] er samtidig pensioneret kunsthistoriker og må derfor antages at have accepteret, at Weekendavisen eller andre kunne indsamle hans kommentarer på Facebook-profilen, og at hans ytringer kunne blive genstand for medieomtale. Nævnet finder i den forbindelse at, oplysningerne taget fra [Klager]s Facebook-profil

ikke er bragt ude af den kontekst, som de oprindelig var skrevet. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at kritisere Weekendavisen for manglende forelæggelse.

Overskriftens dækning

[Klager] har klaget over, at underrubrikken til artiklen "*Som en åben bog*" er løgnagtig.

[Klager] har henvist til, at han ikke havde polemiseret i Weekendavisen "i sidste uge", idet han var blevet citeret af Weekendavisens journalist.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at overskrifter og mellemrubrikker skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A. 6.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe de indholdsmæssige krav til den bragte information iagttages.

Artiklen "*Som en åben bog*" har følgende underrubrik:

"I sidste uge polemiserede kunsthistoriker [Klager] mod indkøbet af Bertha Wegmanns portræt til Den Hirschsprungske Samling. Her får han svar på tiltale."

Pressenævnet finder, at artiklens underrubrik, herunder anvendelsen af ordet "polemiserede", klart fremstår som Weekendavisens vurdering af den af [Klager] fremsatte kritik af det omtalte portræt og indkøbet af det, som har tilstrækkelig dækning i artiklens brødtekst. Det fremgår ikke af underrubrikken, at [Klager] havde udtalt sig til Weekendavisen. Nævnet udtaler derfor ikke kritik af Weekendavisen for underrubrikkens formulering.

Angreb og svar

[Klager] har klaget over, at han ikke har fået spaltepads til svar på angreb fremsat i artiklen "*Som en åben bog*".

[Klager] har henvist til, at artiklen indeholder giftige misinformationer og karakteristikker, som tilsammen fremstår som et særdeles skadeligt angreb på ham.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at angreb og svar bør, hvor det er rimeligt, bringes i sammenhæng og på samme måde. Dette gælder i særlig grad krænkende eller skadelige udsagn, jf. punkt A. 4.

Af artiklen "*Som en åben bog*" fremgår blandt andet følgende:

”Weekendavisens [Journalist A] refererede fredag den 15. januar en lidenskabelig meningsudveksling, der var i gang på Facebook, efter at min ven og kollega [Klager] i skarpe vendinger havde kritiseret Den Hirschsprungske Samlings nylige erhvervelse af Bertha Wegmanns portræt af den unge Marie Triepcke.

[...]

Det var dog ikke kun det dyre maleris dårlige kvalitet, der fik [Klager] til at miste besindelsen, men også den omstændighed, at det ikke alene var malet af en kvinde og forestillede en kvinde, men også at det var blevet erhvervet til museet af en kvindelig direktør, og at denne erhvervelse siden er blevet rost på nettet af diverse kvindelige kolleger. I [Klager]s øjne var der tale om et uskont sammenrend, hvor ethvert spørgsmål om kvalitet og relevans fortabte i en kollektiv, feministisk henrykkelse.

Men selv om [Klager] er både klar i mælet og skarp i analysen, behøver han jo ikke at have ret i sin udmelding. Han anerkender ganske vist, at Bertha Wegmann var en udmærket maler, men mener samtidig, at det pågældende billede ikke yder hendes talent retfærdighed. Denne negative bedømmelse kan næsten kun skyldes, at han ikke har set billedet i virkeligheden - altså på eftersynet hos Bruun Rasmussen. For lige dét var en fuldkommen overrumplende oplevelse for os andre. Det var både større og mere strålende end forventet, og som portræt var det nærmest chokerende godt. Hvilket vil sige noget - Wegmanns særlige kvaliteter som portrætmaler taget i betragtning.

[...]

NÅR EN BEGAVET KUNSTHISTORIKER som [Klager] betegner portrættet som det rene kitsch - og når han ovenikøbet får følgeskab af en række af sine kommentatorer - skyldes det er erhvervssygdom i nyere dansk kunsthistorie. En sygdom eller en smitte, der har bidt sig fast og gjort det vanskeligt for langt de fleste i faget at anerkende det banales nærvær, også i den store kunst - og det banale forstået som noget værket iboende, noget emotionelt og til tider direkte gribende.

[...]

Det er sørgeligt, at det har udviklet sig sådan, men på den anden side er det også glædeligt, at der findes nogle kunsthistorikere på Den Hirschsprungske Samling, der ikke længere ligger under for denne snævre og dybest set pietistiske holdning i det visuelle udsagn. De har valgt at se bort fra den for i stedet at se Marie Triepcke lige ind i øjnene - og dét er som at se lige ind i en åben bog. Facebook! ”

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] efter offentliggørelsen af den påklagede artikel ”*Som en åben bog*” var i korrespondance med Weekendavisen via mail om muligheden for at få publiceret et indlæg som en replik til artiklen. Weekendavisen oplyste i den forbindelse, at den mulige længde for et eventuelt indlæg var højst 4.000 enheder. Det er ubestridt, at [Klager] ikke sendte et indlæg til Weekendavisen.

Pressenævnet finder, at artiklen fremstår som et indlæg, hvori skribenten [Journalist B] tilkendegiver sin holdning til [Klager]s offentligt fremsatte kritik af det omtalte portræt og indkøbet af det. Nævnet finder herefter, at Weekendavisen ikke har tilsidesat god presseskik ved ikke at indhente [Klager]s svar til bemærkningerne om hans kritik. Nævnet har herved lagt vægt på, at [Klager] måtte være forberedt på, at hans kritik kunne føre til modindlæg med andre opfattelser og vurderinger.

Nævnet finder endvidere, at Weekendavisen i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet var berettiget til at sætte en begrænsning på antal enheder ved offentliggø-

relsen af et indlæg fra [Klager]. Nævnet bemærker, at [Klager] efter offentliggørelsen blev tilbudt at få publiceret et indlæg som en replik til artiklen. Nævnet udtaler ikke kritik.

Afgjort den 16. september 2021